

Օ՝ ԿԵԱՆՔՆ ԱՐԴԵՆ...

Օ՝, կեանքն արդէն իր կէսին է
եկեր մեղմագին,

Ի՞նչ շուտ խաղողն այգիներէն
Հասաւ հնձանին...:

Տարիքն ի՞նչ շուտ, սրուակի պէս
Իր բոյրն ըսպառեց,

Ու ժամանակն՝ անցորդ յոգնած՝
Ինկաւ մահամերձ...:

Դեռ նո՛ր կը զգամ որ անցեր եմ
Կամուրջէն հսկայ,

Սիրոյ տանող ծաղկա՛ծ ուղին
Դարձեր է ամայ...:

Ու կը խորհիմ անոնց՝ որոնք
Մեկներ են արդէն,

Առա՛նց երբեք կարեմալու
Ե՛տ դառնալ համբէն...:

Առա՛նց երբեք յանդըզնիւ
Վայելել՝ ինչ որ

Զափուած այս կեանքն ունէր իր մէջ
Քաղցր ու լուսաւոր...:

Զրնաշակած մեղրն ու նաշիի
Յոյզերուն վըսեմ,

Աւա՛ղ, այլեւս ծըւարեր են
Մութին մէջ դժխեմ...:

Դեռ չըսքփռած հրնուամբ ու սէր,
Զապրած մարդկօրէն,

Դեռ չըսպառած արծաթն, ոսկին
Իրենց մատներէն...:

Դեռ չըցանած բուռ մը բերկրանք
Գութի ալօսին,

Հեռացեր են անձայն, անյայտ,
Ստուերի պէս սին...:

Բայց դուն, սիրտ իմ, եղիր անհո՛ւն,
Շա՛ղ տուր աշխարհին

Վերացումիդ հուր ակերուն
Զարդերն ու ոսկին...:

Ի վերջոյ, մե՛ր ալ հանգրբւանն
Հո՛ղն է մըթածիբ,

Բայց դո՛ւն, սիրտ իմ, եղիր յանդո՛ւզն,
Լոյսին մօտեցիր...:

ՄԱՌԻ ԱԹՄԱՃԵԱՆ